

Школа лепих манира госпођице Миле

Драго ми је што
смо се упознали.
Изволите уђите!

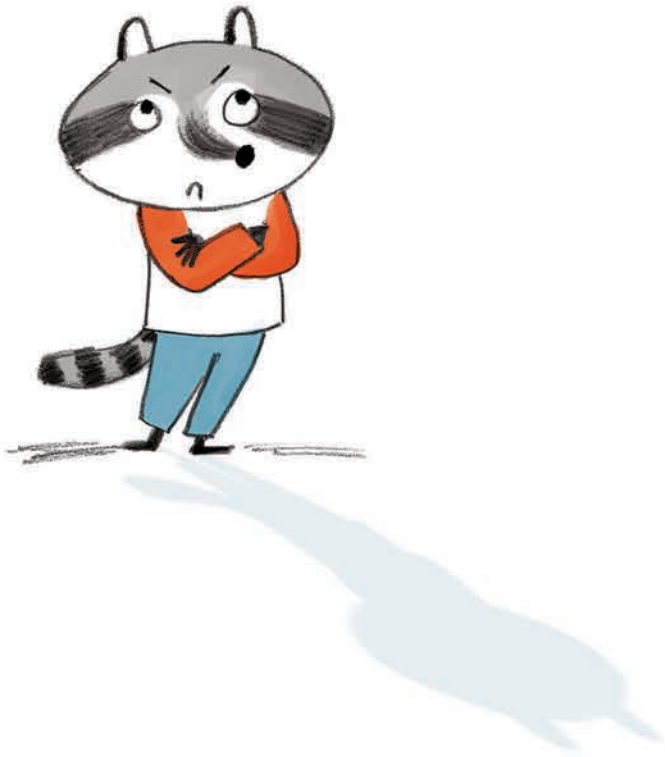

Џејмс Меклејн
Илустровала Роузи Рив

Превела
Дијана Радиновић

мала лагуна
www.malalaguna.rs

Ово је прича о малом ракуну по имену Васа и о томе како су га догађаји из једног чудног дана навели да одбаци **ЛОШЕ** манире и стекне **ЛЕПЕ**.

Васа не да није имао лепе манире, већ се понашао грозно!

Никад није говорио молим.

Никад није говорио хвала.

Није му падало на памет да
некоме помогне.

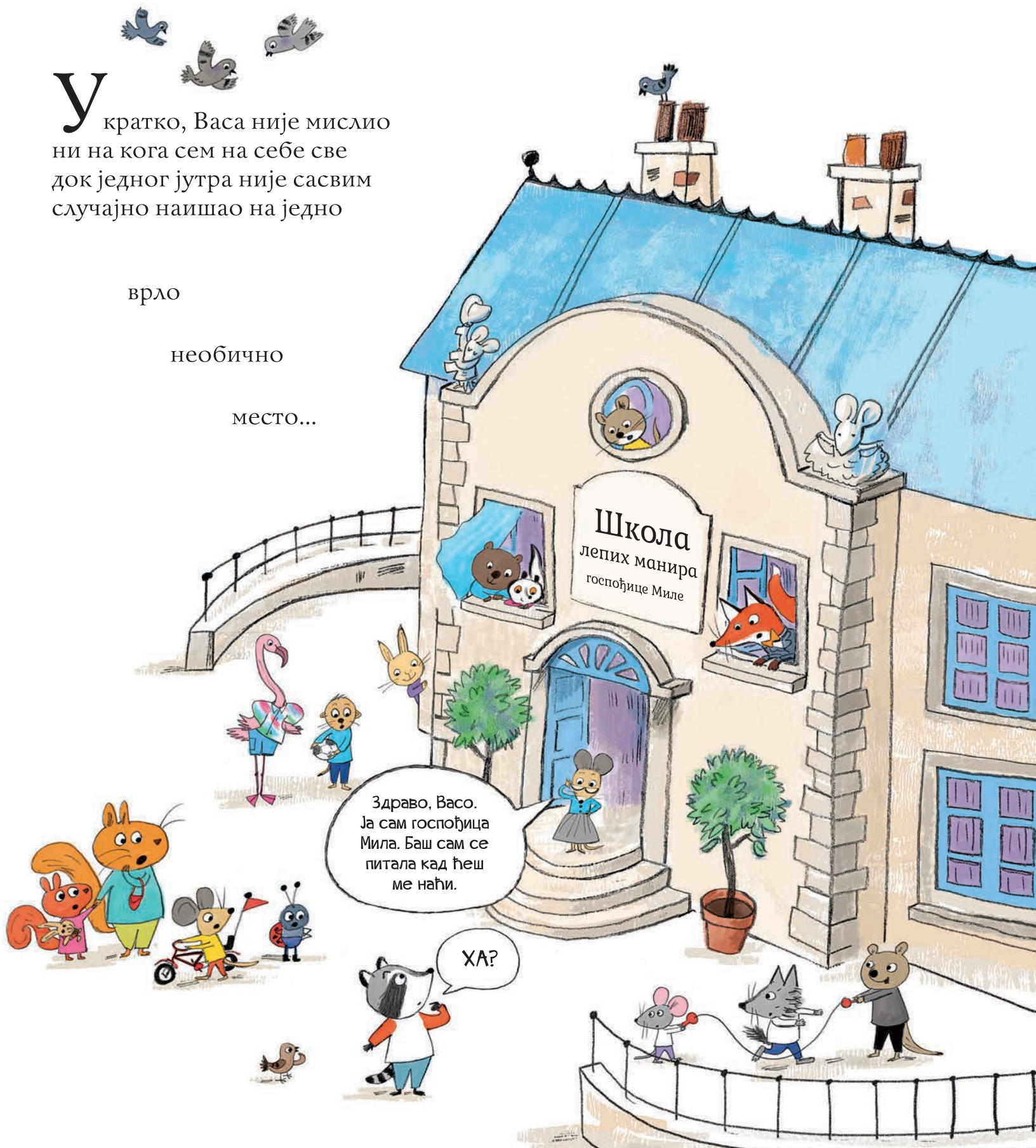
Није му падало на памет да се извини.

У кратко, Васа није мислио ни на кога сем на себе све док једног јутра није сасвим случајно наишао на једно

врло

необично

место...

Госпођица Мила поведе Васу у своју школу. „Изволи, придружи нам се“, рекла је, „и убрзо ћеш научити како леви манири свакоме побољшају живот.“

Уто се појавише два дабра која су сипала пристојности, али су се сјурила низ степенице да поздраве госпођицу Милу.

„Леви манири нису само изговарање правих речи“, опомену их госпођица Мила. „Морате бити и пажљиви према другима.“

УЧИОНИЦА
ЗА ДЕЉЕЊЕ

Молим вас,
не утрчавајте
унутра, можете
да налетите на
неког.

АМБУЛАНТА
ИЗВИЊЕЊА

Покријте уста
кад кијате да не
ширите бациле!

Апћиха!

Јупииии!

ЛАБОРАТОРИЈА
ЗА ПАЖЉИВО
СЛУШАЊЕ

ГРОК!

ГРОК!

ГРОК!

То није тобоган!
Можеш тако да
се изломиш!

Нема вожеља
скејтборда у школи.
Можете некога да
повредите.

Непристојни звуци
допирали су из лабораторије
за пажљиво слушање, где је
први час већ почео...

БАМ!

О боже! При вршењу експеримента дошло је до експлозије јер један бели медвед није обраћао пажњу.

Професор Цвика уздахну. „Леп је манир пажљиво слушати кад ти неко нешто објашњава. Поновићу ти – ако твој експеримент буде испуштао непристојне звуке, додај прстохват праха пардон.“

И Васа је хтео да се опроба.

Васа одабра наранџасту боцу и посуда престаде да подригује. „Браво“, каза госпођица Мила.

Следећи час одржавао се у учионици за дељење. Васа и још двоје ученика добили су задатак да насликају тигра. Мравојед Марта зграбила је тубу с црвеном бојом, а Васа са жутом, но ниједно није било задовољно. „Нема наранџасте боје!“, пожалио се Васа.

Срећом, сињор Леопардо их је подучио умећу дељења. „Морате да делите црвену и жуту“, казао им је. „Кад их помешате, добићете наранџасту!“

Носорог Рембрант

Јарац ван Гог

Мачак Караважо

А ако сви поделите црну...

...сви можемо да насликамо пруге.

„Делити не значи само давати и примати“, додала је госпођица Мила. „То значи и смењивати се и остављати довољно и за друге...“

Присвојио си точак! Је л' могу сад ја?

„Понешто се пак не дели, а и мишљење је понекад боље задржати за себе.“

Да ли ти треба сва та глина? Ништа није остало за мене.

Цртеж ти је замрљан. Узми моју гумицу ако желиш.

Не, хвала. То је мој стил.

Ми све делимо!

Бљак! Зар и четкицу за зубе?

З а час конверзације, мадам Мерси је замолила животиње да причају о свом хобију. У почетку нико није могао да дође до речи јер се зец силно распричао...

Корњача Тина се превише стидела да се укључи у разговор све док је једна увиђавна жирафа није навела да се извуче из оклопа.

„Увек треба водити рачуна о томе са ким разговарате“, саветовала их је мадам Мерси.
„Говорите јасно и гласно да вас чују...“

„...али, наравно, не ПРЕВИШЕ гласно.“

„Је ли било неопходно да се виче?“, упитала је госпођица Мила.
„Ни најмање!“, одговори Васа, који је научио још једну лекцију.

Било је време да сви
изађу напоље да се играју.

Две су животиње
снуждено седеле на
љуљашци док једној није
пала на памет сјајна идеја.

Кад је мишевима
лопта одлетела
у крошњу, знали
су како ће је
лепим манирима
повратити.

Васа је улетео у
игру, порушио све и
наљутио играче.

„Али хтео сам и ја да се играм!“, побунио се.
„Могоао би следећи пут да питаш можеш ли да се придружиш“,
предложила му је госпођица Мила. „Гледај како то ради
слоница Ева...“

И Васи је помогло кад је лепо питао. Дивно се
забављао са осталим животињама све док госпођица
Мила није објавила: „Ручак!“